

Список використаних джерел:

1. Буга В.В. Запровадження інституту приватних виконавців. *Правничий часопис Донецького університету*. 2016. № 1–2. С. 128–134.
2. Верба-Сидор О.Б., Воробель У.Б. Інститут приватних виконавців в Україні: пропозиції щодо вдосконалення правового регулювання. *Науковий вісник ЛьвДУВС*. 2016. № 1. С. 86–94.
3. Зозуля І. Правове забезпечення статусу суб'єктів виконавчого провадження у сфері примусового виконання судових рішень і рішень інших органів та установ. *Право і суспільство*. 2017. № 1. С. 148–153.
4. Крупнова Л. Правовий статус приватних виконавців у системі виконавчого провадження. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2017. № 4 (16). С. 114–119.
5. Малишев Б. Приватні виконавці: нова юридична професія і головний засіб реформи системи виконавчого провадження [Електронний ресурс] / Веб-сайт Центру по політико-правових реформ. URL: <http://pravo.org.ua/ua/news/20871615-privatni-vikonavtsi-nova-yuridichna-profesiya-i-golovniy-zasib-reformi-sistemi-vikonavchogo-provadgeennya#>.
6. Мальський М.М. Правовий статус приватного виконавця як суб'єкта виконавчого та транснаціонального виконавчого процесу. *Приватне та публічне право*. 2018. № 1. С. 29–34.
7. Марченко М. Становлення приватного виконавця в Україні. Підприємництво, господарство і право. 2016. № 4. С. 25–29.
8. Мілевська А.О., Літанська Д.М. Перспективи запровадження інституту приватних виконавців в Україні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2016. Випуск 5 (14). С. 29–32.
9. Міхеєв М.В. Правовий статус приватних виконавців в Україні та напрями їхньої діяльності. *Наукові записки. Серія: право*. 2018. Випуск 4. С. 126–130.
10. Уварова С.В. Адміністративно-правовий статус приватного виконавця в Україні. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2016. Випуск 3, ч. 4. С. 268–273.
11. Лошицький М.В., Коргод С.О. Реалізація судової влади адміністративними судами: окремі проблеми теорії та практики адміністративного судочинства в Україні: монографія. Київ : «МП Леся», 2015. 136 с.
12. Постанова Колегії суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України від 24 лютого 2015 року в справі № 21-34а15 / Веб-сайт газети «Закон і бізнес». URL: http://zib.com.ua/ua/print/115554-vs_zrobiv_visnovok_schodo_rozporoyadzhennya_zemleyu.html.
13. Лошицький М.В., Коргод С.О. Процесуальна заінтересованість позивача як нова передумова реалізації права на звернення до адміністративного суду та підстава відмови у відкритті провадження в адміністративній справі (відмови у правосудді). *Судова апеляція*. 2018. № 3 (52). С. 6–17.

УДК 351.741:343.1

КОСЯЧЕНКО К.Е.

**ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ БЮДЖЕТНИХ УСТАНОВ
У СИСТЕМІ ФІНАНСОВОГО ПРАВА УКРАЇНИ**

Статтю присвячено проблемам правового регулювання діяльності бюджетних установ у системі фінансового права України. Проаналізовано й визначено основні поняття та кваліфікацію бюджетних установ, надано розширений аналіз суб'єктів фінансового права України. Зроблено висновок щодо можливості бюджетних установ бути суб'єктами фінансового права й фінансових правовідносин, зміст яких полягає в здатності мати права й обов'язки, закріплені в нормах фінансового законодавства, реалізовувати їх і нести фінансову відповідальність у разі їх неналежного виконання (або невиконання).

Ключові слова: бюджетна установа, суб'єкти фінансового права, фінансові правовідносини, фінансове право, норми фінансового законодавства, правове регулювання.

© КОСЯЧЕНКО К.Е. – кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін (Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

Статья посвящена проблемам правового регулирования деятельности бюджетных учреждений в системе финансового права Украины. Проанализированы и определены основные понятия и квалификация бюджетных учреждений, предоставлен расширенный анализ субъектов финансового права Украины. Сделан вывод о возможности бюджетных учреждений быть субъектами финансового права и финансовых правоотношений, содержание которых заключается в способности иметь права и обязанности, закрепленные в нормах налогового законодательства, реализовывать их и нести финансовую ответственность в случае их ненадлежащего исполнения (или невыполнения).

Ключевые слова: бюджетное учреждение, субъекты финансового права, финансовые правоотношения, финансовое право, нормы финансового законодательства, правовое регулирование.

The article is devoted to problems of legal regulation of the activity of budgetary institutions in the system of financial law of Ukraine. The basic concepts and qualifications of budgetary institutions was analyzed and identified, and an extended analysis of subjects of financial law of Ukraine was provided. The conclusion made about the possibility of public institutions to be subjects of financial law and financial relations, the content of which is the ability to have rights and obligations enshrined in the tax legislation, to implement them and bear financial responsibility in the event of improper performance (or failure).

Key words: budget institution, subjects of financial law, financial relations, financial law, financial legislation, legal regulation.

Вступ. Бюджетні установи є спеціально створеними державою суб'єктами для провадження відповідної діяльності й утілення в життя публічних інтересів шляхом надання публічних послуг, безпосередньо пов'язаних з їхньою основною діяльністю. Бюджетні установи є самостійними учасниками бюджетних і податкових правовідносин, у перебігу яких вони реалізують права й обов'язки (повноваження), визначені у фінансовому законодавстві. Якість, чіткість, узгодженість останнього є важливою умовою ефективного виконання таких повноважень у процесі їх діяльності.

Постановка завдання. Мета статті – здійснення правового аналізу й поглиблення наукових знань стосовно правового регулювання фінансово-правового статусу бюджетних установ, визначення особливостей його реалізації та підготовка науково обґрунтованих пропозицій щодо вдосконалення чинного фінансового законодавства.

Результати дослідження. Багатьом важливим аспектам бюджетного права завжди приділялась достатня увага науковців, які так чи інакше торкалися в тому числі й питань фінансово-правового статусу бюджетних установ. Серед них такі вчені-фінансисти, як І.В. Біт-Шабо, Л.К. Воронова, О.О. Дмитрик, Л.М. Древаль, І.Ю. Карандаєв, М.В. Карасьова, Ю.О. Крохіна, М.П. Кучерявенко, С.В. Запольський, О.Б. Києнко, О.В. Макух, О.Г. Писарева, Н.Ю. Пришва, М.О. Перепелиця, Д.П. Ротар, І.Л. Самсін, Ю.Л. Смирнікова, О.В. Солдатенко, К.О. Токарева, Н.І. Хімичева, Л.М. Чуприна, Н.Я. Якимчук та ін.

Серед суб'єктів, залучених до функціонування фінансової системи та здійснення публічної фінансової діяльності, виокремлюють і бюджетні установи. З'ясування місця бюджетних установ у системі суб'єктів фінансового права на сучасному етапі дасть змогу по-новому поглянути на правове регулювання фінансових правовідносин з урахуванням різноманітних соціально-економічних перетворень. Під час дослідження категорії «суб'єкт фінансового права» в наукових колах обстоюються різні позиції щодо її визначення. Це можна пояснити тим, що нині не існує однастайності поглядів фахівців з теорії держави та права стосовно поняття «суб'єкт права». На переконання С.І. Архіпова, суб'єкт права – не лише носій прав та обов'язків, а й головний фактор усього правового життя, від якого залежить зміст права, його функціонування й розвиток [1, с. 14]. По-іншому підходять до визначення суб'єкта права такі науковці, як Р.Й. Халфіна, М.О. Перепелиця та ін. Так, Р.Й. Халфіна зазначає: «Суб'єкт права – це завжди особа, яка може брати участь у правовідносинах і бере участь у правовідносинах» [2, с. 114]. Схоже розмірковує й І.Л. Самсін, стверджуючи, що суб'єктом права, зокрема податкового, є не лише ті, хто безпосередньо бере участь у відповідних правовідносинах, реалізуючи права й/або обов'язки, а

й ті суб'єкти, які можуть потенційно брати участь у тих чи інших правовідносинах, але не є їх учасниками [3, с. 107]. Указаний підхід до визначення поняття «суб'єкт права» вбачається логічним. Зазначеним поняттям охоплюються як ті суб'єкти, що вже безпосередньо беруть участь у конкретних правовідносинах, так і ті, які мають потенційну можливість залучитися до участі в таких відносинах.

Слушну думку висловлює В.С. Нерсесянц, який звертає увагу на те, що найчастіше в теорії ігнорується важлива характеристика для суб'єкта права, а саме: «Усі встановлені в об'єктивному праві (чинному законодавстві) права та обов'язки всіх суб'єктів права (фізичних та юридичних осіб) у всіх галузях та сферах права (у приватному та у публічному праві) мають абстрактно-загальний характер, виражають абстрактну можливість і можливість абстрактних суб'єктів набутти чи реалізувати відповідні права та обов'язки» [4, с. 509–510]. Дійсно, для набуття відповідних прав та обов'язків і їх подальшої реалізації бюджетні установи (так само, як й інші суб'єкти фінансового права) мають трансформуватися в суб'єктів відповідних правовідносин. ««Суб'єкт права» – поняття більш широке, ніж «суб'єкт правовідносин». Водночас не можна просто протиставляти ці поняття, оскільки суб'єкт фінансового права, вступаючи в конкретні фінансові правовідносини, набуває нових якостей, стаючи суб'єктом фінансових правовідносин, але при цьому не втрачає якостей, якими він володів до вступу в них», – указує І.Ю. Карандаєв [5, с. 26]. Підхід, запропонований науковцем, убачається конструктивним. Дійсно, при вступі в певні правовідносини суб'єкт набуває нових характеристик, а отже, й відповідного правового статусу.

На думку А.В. Міцкевича, правосуб'єктність має особливе, основоположне значення для правового регулювання поведінки громадян та організацій: вона слугує передумовою конкретних взаємовідносин між ними, зумовлює зміст поведінки особи чи організації в різних життєвих ситуаціях [6, с. 13]. Варто погодитись із М.П. Кучерявенком, який справедливо відзначає: «Правосуб'єктність реалізує функції правового регулювання через конкретизацію кола суб'єктів, осіб, потенційно здатних бути носіями суб'єктивних юридичних прав та обов'язків» [7, с. 326]. Саме за допомогою правосуб'єктності чітко окреслюється коло суб'єктів відповідної галузі права.

У цьому контексті вважаємо виваженим пояснення М.О. Перепелиці щодо змісту фінансової правосуб'єктності, який, на її думку, полягає в тому, що суб'єкти володіють можливістю бути носіями юридичних обов'язків і прав у правовідносинах, що складаються у сфері мобілізації, розподілу й використання публічних грошових фондів, і можливістю їх виконувати з метою досягнення необхідних цілей» [8, с. 49]. Так, фінансову правосуб'єктність, дійсно, можна визначати саме як ознаку суб'єкта фінансового права та передумову набуття ними правового статусу.

Розмірковуючи над визначенням фінансової правосуб'єктності, О.Г. Писарева наголошує, що це здатність бути суб'єктом фінансового права загалом, й уточнює, що її зміст полягає в можливості мати права та нести юридичні обов'язки, що відповідають природі установи, закріплені у фінансовому законодавстві, а також у локальних актах організації [9, с. 26]. Зазначене твердження містить певні суперечності, зокрема вбачається нелогічною думка вченої щодо закріплення фінансових прав та обов'язків бюджетної установи на локальному рівні. На наш погляд, фінансово-правовий статус бюджетної установи визначається виключно на законодавчому рівні, саме це є однією з принципових особливостей суб'єктів фінансового права. На локальному рівні в установчих документах бюджетної установи може деталізуватися основна діяльність бюджетних установ. Водночас фінансово-правовий статус не може змінюватися локальними нормативними актами, це знову-таки можливо лише на законодавчому рівні.

Досліджуючи питання правосуб'єктності, С.С. Алексєєв наголошував на існуванні декількох видів правосуб'єктності, а саме: а) загальної – характеризує здатність особи в межах певної політичної та правової систем бути суб'єктом права; б) галузевої – здатність особи бути учасником правовідносин у межах відповідної галузі права; в) спеціальної – здатність особи виступати учасником лише певних відносин у межах відповідної галузі права [10, с. 383–386]. На мій погляд, запропонований підхід має право на існування в контексті виділення галузевої і спеціальної правосуб'єктності. Щодо загальної правосуб'єктності, то навряд чи її виокремлення є доцільним.

Справа в тому, що, вступаючи у відповідні правовідносини, суб'єкт набуває вже конкретної галузевої правосуб'єктності, яка передусе виникненню відповідного галузевого правового статусу. У рамках певної правової галузі суб'єкт наділяється «підгалузевою» або спеціальною (видовою) правосуб'єктністю. Наприклад, суб'єкти фінансового права мають фінансову правосуб'єктність (як загальну), а вже залежно від того, в які відносини вони вступають, ця правосуб'єктність змінюється – бюджетна, податкова, валютна тощо. Отже, ми вважаємо, що фінансова правосуб'єк-

тність є загальною для суб'єктів фінансового права, являє собою їх характеристику – юридичну властивість мати права й обов'язки, а також інші елементи правового статусу, які виникають у суб'єкта, коли він вступає у фінансово-правові відносини.

На справедливе переконання К.К. Лебедева, найбільш значущою є саме галузева правосуб'єктність, зважаючи на те що її носії є: 1) суб'єктами права загалом; 2) суб'єктами відповідної галузі права; 3) як такі, що володіють визнаною державою здатністю до певного виду діяльності [11, с. 21]. Погоджуючись із твердженням автора, зазначимо, що саме галузева правосуб'єктність дає змогу окреслити правове становище відповідного учасника правовідносин.

Уперше в українському законодавстві поняття «правосуб'єктність» нормативно закріплено. Ідеться про адміністративно-процесуальну правосуб'єктність, визначення та елементи якої закріплено в ст. 43 Кодексу адміністративного судочинства України. Так, елементами вказаної правосуб'єктності є: 1) адміністративна правоздатність – здатність мати процесуальні права й обов'язки в адміністративному судочинстві; 2) адміністративна дієздатність – здатність особисто здійснювати свої адміністративні процесуальні права й обов'язки, у тому числі доручати ведення справи представникові [8]. Із наведеного вбачається, що такий вид правосуб'єктності визначає правовий стан суб'єктів (осіб, які беруть участь у розгляді справи в порядку адміністративного судочинства). Як пояснювалось вище за текстом, правосуб'єктність є передумовою набуття відповідного галузевого статусу, що й зумовлює необхідність чіткого визначення її як категорії права.

Розглянемо більш докладно вказані елементи правосуб'єктності. Так, Ю.О. Крохіна визначає фінансову правоздатність як здатність мати фінансові права та нести фінансові обов'язки, передбачені нормативно-правовими актами [13, с. 97]. Зазначимо, що категорія «фінансові права й обов'язки» є загальною та не відображає специфіки становища суб'єкта. У цьому контексті нам імпонує підхід до визначення фінансової правоздатності, наданий М.О. Перепелицею.

Характеризуючи правоздатність бюджетних установ, своєрідну думку висловлює О.О. Макарова. Учена, посилаючись на норми Цивільного кодексу Російської Федерації, вказує, що цивільне законодавство встановлює принцип спеціальної правоздатності, оскільки юридична особа, яка є некомерційною організацією, може мати цивільні права, що відповідають цілям її діяльності, закріпленим в установчих документах, і нести пов'язані з такою діяльністю юридичні обов'язки [14, с. 20]. Із цього приводу можна зауважити, що наврод чи аргументованим є підхід стосовно регулювання фінансово-правового статусу бюджетних установ і передумов його виникнення нормами цивільного права, оскільки йдеться про регулювання різних за своєю сутністю та суб'єктним складом правовідносин. Важливим елементом правосуб'єктності є дієздатність. О.О. Красавчиков яскраво проілюстрував відмінність між правоздатністю й дієздатністю з урахуванням їх тісного взаємозв'язку. Учений відзначає: «Якщо одна з них окреслює коло того, що може мати, то інша – передусім що може створити для себе своїми діями суб'єкт права» [15, с. 114].

І.О. Пліс пропонує розглядати дієздатність суб'єкта права в іншій площині: не просто як складник правосуб'єктності, а як властивість, що зумовлює можливість участі у правовідносинах. «Реалізуючи дієздатність, суб'єкт права виділяється поміж інших суб'єктів права й переходить у новий якісний стан – суб'єкта конкретних правовідносин», – зазначає науковець [16, с. 82]. Отже, саме дієздатність є не тільки ключовою ознакою, а й підставою для відмежування суб'єкта права від учасника правовідносин. Уважаємо запропонований підхід доволі аргументованим стосовно фізичних осіб як суб'єктів фінансового права.

На підставі проведеного аналізу можна зробити такі висновки: (а) фінансова правосуб'єктність бюджетних установ – це здатність бюджетних установ бути суб'єктом фінансового права та фінансових правовідносин, зміст якої полягає в здатності мати права й обов'язки, закріплені в нормах фінансового законодавства, реалізовувати їх і нести фінансову відповідальність у разі їх неналежного виконання (або невиконання); (б) у складі фінансової правосуб'єктності виокремлюють: 1) фінансову правоздатність (здатність мати права й обов'язки, закріплені нормами фінансового законодавства) та 2) фінансову дієздатність (здатність реалізовувати права й обов'язки, закріплені нормами фінансового законодавства, і нести фінансову відповідальність у разі їх неналежного виконання (або невиконання)); (в) існує два різновиди правосуб'єктності бюджетних установ: 1) загальна (галузева) – фінансова правосуб'єктність; 2) спеціальна (видова) – бюджетна, податкова, валютна тощо (залежно від того, у яких відносинах беруть участь бюджетні установи).

На думку Р.М. Фрича, під час характеристики правосуб'єктності бюджетних установ як суб'єктів фінансового права доцільно акцентувати увагу ще й на тому, що вони є колективни-

ми суб'єктами фінансового права [17, с. 118]. При цьому науковець уточнює, що вони є колективними суб'єктами щодо права складання проектів кошторисів і їх виконання, а також різної правомочності у сфері фінансової діяльності держави, що становлять їх компетенцію. Дійсно, бюджетні установи є колективними суб'єктами. Однак підхід, запропонований ученим, на наш погляд, є дискусійним. По-перше, Р.М. Фрич не пояснює, чому виокремлює дві групи «правомочностей», за яких вони є колективними суб'єктами фінансового права, – компетенція у сфері фінансової діяльності держави та складання й виконання кошторисів. Як убачається, наведені групи не мають спільного знаменника. По-друге, якщо говоримо про тип або вид суб'єктів фінансового права, то бюджетні установи в будь-якому разі є колективним суб'єктом права, незалежно від того які права чи «правомочності» вони мають у відповідних правовідносинах. Зазначене дає підстави вважати міркування науковця необґрунтованими.

Разом із правосуб'єктністю до ознак бюджетних установ як суб'єктів фінансового права зараховують й інші. Так, на думку М.О. Перепелиці, до таких характеристик варто зарахувати: а) індивідуалізацію; б) правовий інтерес [18, с. 43, 47]. Індивідуалізація є обов'язковою ознакою суб'єктів фінансового права, вона дає можливість виступати у фінансових правовідносинах як відома, юридично розпізнавана й самостійна особа. При цьому вчена виокремлює два напрями індивідуалізації: 1) суб'єкт фінансового права за власним розсудом використовує відповідне ім'я (назву) та інші реквізити; 2) ідентифікація суб'єкта ззовні, коли її реєструють відповідні державні структури, але це не виключає необхідності здійснення активних дій з боку самої особи, яку реєструють [8, с. 44]. Дійсно, можна виокремити два види індивідуалізації суб'єктів фінансового права: самоідентифікацію відповідного суб'єкта та їх «зовнішню» ідентифікацію.

У контексті бюджетних установ як суб'єктів фінансового права позначені різновиди також мають місце. Водночас варто наголосити на превалюванні зовнішньої ідентифікації, це пов'язано із сутністю та призначенням бюджетних установ. Згідно зі ст. 2 Бюджетного кодексу України [19], до них належать органи державної влади, органи місцевого самоврядування та організації, створені ними в установленому порядку, що повністю утримуються за рахунок, відповідно, державного чи місцевого бюджету та є неприбутковими. Специфіка самоідентифікації бюджетних установ відбувається не за їхнім власним розсудом, а за велінням держави. Саме держава ідентифікує бюджетні установи й надає вказаним суб'єктам відповідні реквізити.

Висновки. Отже, бюджетні установи є колективним суб'єктом фінансового права й характеризуються такими ознаками: 1) правосуб'єктністю – здатністю бюджетних установ бути суб'єктом фінансового права та фінансових правовідносин, зміст якої полягає в здатності мати права й обов'язки, закріплені в нормах фінансового законодавства, реалізовувати їх і нести фінансову відповідальність у разі їх неналежного виконання (або невиконання). Підкреслюємо, що правосуб'єктність бюджетних установ є не лише їх ознакою як суб'єктів фінансового права, а й передумовою виникнення їх фінансово-правового статусу; 2) індивідуалізацією – передбачає «самоідентифікацію» та зовнішню ідентифікацію бюджетних установ через ведення обліку, реєстрацію таких суб'єктів з боку держави й надання їм відповідних реквізитів; 3) наявністю публічного правового інтересу та його реалізації за рахунок бюджетних коштів; 4) виключно законодавчим визначенням прав та обов'язків бюджетних установ у контексті фінансово-правового регулювання.

Список використаних джерел:

1. Архипов С.И. Субъект права в центре правовой системы. *Государство и право*. 2005. № 7. С. 12–23.
2. Халфина Р.О. *Общее учение о правоотношении*. Москва: Юрид. лит., 1974. 340 с.
3. Самсін І.Л. Податкове зобов'язання: правова природа, динаміка та наслідки невиконання: монографія. Харків: Право, 2013. 328 с.
4. Нерсисянц В.С. *Общая теория государства и права: учебник*. Москва: НОРМА-ИНФРА, 1999. 552 с.
5. Карандаев И.Ю. *Финансово-правовое регулирование деятельности бюджетных учреждений в Российской Федерации: дисс. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.04*. Москва, 2014. 215 с.
6. Мицкевич А.В. *Субъекты советского права*. Москва: Госюриздат, 1962. 211 с.
7. Кучерявенко Н.П. *Курс налогового права: в 6 т.* Харьков: Легас, 2004. Т. 2: Введение в теорию налогового права. 600 с.
8. Перепелица М.О. *Поняття та види суб'єктів фінансового права: монографія*. Харків: Право, 2012. 272 с.

9. Писарева Е.Г. Правовое положение государственных учреждений в сфере финансов: монография / под ред. Н.И. Химичевой. Москва: Юрлитинформ, 2011. 214 с.
10. Алексеев С.С. Общая теория права: учебник. Москва: Велби; Проспект, 2008. 576 с.
11. Лебедев К.К. Понятие о содержании хозяйственной правосубъектности. *Межвузовский сборник научных трудов*. Свердловск, 1985. С. 19–33.
12. Кодекс адміністративного судочинства України від 15 груд. 2017 р. № 2747-IV. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/card/2747-15/paran10401>.
13. Крохина Ю.А. Финансовое право России: учебник. Москва, Норма, 2008.
14. Макарова О. Автономные и бюджетные учреждения: в чем различия? *Хозяйство и право*. 2010. № 12. С. 19–26.
15. Советское гражданское право: учебник: в 2 т. / под ред. О.А. Красавчикова. Москва: Высшая школа, 1968. Т. 1. 544 с.
16. Пліс І.О. Податкова правосуб'єктність фізичних осіб: дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07. Запоріжжя, 2013. 177 с.
17. Фрич Р.І. Ознаки бюджетних установ як суб'єктів фінансового права. *Право та державне управління*. 2012. № 2 (7). С. 115–119.
18. Бюджетный кодекс Украины від 8 лип. 2010 р. № 2456-VI. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>.

УДК 342.922

КРУГОВИЙ О.О.

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ПРОЦЕДУРИ РЕАЛІЗАЦІЇ АРЕШТОВАНОГО НЕРУХОМОГО МАЙНА ЧЕРЕЗ ЕЛЕКТРОННІ ТОРГИ

У статті охарактеризовано нормативно-правове забезпечення адміністративної процедури реалізації арештованого нерухомого майна через електронні торги. Аналіз джерел адміністративного права й положень законодавства щодо реалізації арештованого нерухомого майна шляхом електронних торгів дав змогу дійти висновку, що правова основа зазначеної діяльності представлена як загальними, так і спеціальними нормами щодо виконавчого провадження. Визначено, що базові положення, які утворюють належне здійснення реалізації арештованого нерухомого майна, закріплені в Конституції України та мають бути дотримані у провадженні діяльності публічної адміністрації. Виокремлено міжнародні акти як ще одне безпосереднє нормативно-правове джерело механізму реалізації арештованого нерухомого майна. Окреслено базові закони та підзаконні акти, якими керуються державні виконавці під час реалізації арештованого нерухомого майна шляхом електронних торгів. Судові рішення виокремлено як ще один інструмент у регулюванні діяльності з реалізації арештованого майна у виконавчому провадженні. Проаналізовано процес оновлення законодавчої бази досліджуваної сфери, що, у свою чергу, дало змогу зрозуміти процес становлення механізму реалізації арештованого нерухомого майна шляхом електронних торгів.

Ключові слова: адміністративні процедури, законодавство, нормативно-правові акти, стадії, суб'єкти публічної адміністрації.

В статті охарактеризовано нормативно-правове забезпечення адміністративної процедури реалізації арештованого нерухомого майна через електронні торги. Аналіз джерел адміністративного права й положень законодавства щодо реалізації арештованого нерухомого майна шляхом електронних торгів дав змогу дійти висновку, що правова основа зазначеної діяльності представлена як загальними, так і спеціальними нормами щодо виконавчого провадження. Визначено, що базові положення, які утворюють належне здійснення реалізації арештованого нерухомого майна, закріплені в Конституції України та мають бути дотримані у провадженні діяльності публічної адміністрації. Виокремлено міжнародні акти як ще одне безпосереднє нормативно-правове джерело механізму реалізації арештованого нерухомого майна. Окреслено базові закони та підзаконні акти, якими керуються державні виконавці під час реалізації арештованого нерухомого майна шляхом електронних торгів. Судові рішення виокремлено як ще один інструмент у регулюванні діяльності з реалізації арештованого майна у виконавчому провадженні. Проаналізовано процес оновлення законодавчої бази досліджуваної сфери, що, у свою чергу, дало змогу зрозуміти процес становлення механізму реалізації арештованого нерухомого майна шляхом електронних торгів.

© КРУГОВИЙ О.О. – здобувач кафедри адміністративного та митного права (Університет митної справи та фінансів)